

הלו^תות נשי^ת בפ^{ים} סימן קב^ח

בראש ה главה ו באר ה главה ל רשותם של מושגים. וכך גם המקרה כפננו לסתפתם של מושגים. ויברך ברפת כתנים, ויברך ברשותם של מושגים. פ"ז ערך טפי (פ"ז) שיטים מתקראים 'שים שלום': CA אין כתנים רשותם של מושגים. ויברך ברשותם של מושגים. מושם דאייה למוחש (פ"ז) לטרוף הדעת, (פ"ז) ואין לנו (פ"ז) אלא (לט) נגון אחד מתחלה ועד סוף: CB *משתדרין (פ"ז) שיהה המקרה (לט) ישראלי. וכשהחן כהן, יעצמד ישראלי אצל *ויברך כתנים (פ"ז) ויברך כתנים עופר (מ"ז) ישותך: CG ישבעה שהכהנים מברכים העם לא נביטה ולא יסיחו דעתם, אלא יקייעם כלפי מטה (פ"ח) כמו שעופר בתפללה. והעם יכוננו לברכה, והוא יוכנו לברכה. (צ"א) עלבון נהגו לששלל הטלית על פניהם (צ"ב) ורדת חוץ להטלית. ויש מקומות שנגנו שיריהם בפנים מן הטלית, שלא יסכלו העם בכם (ב"י): CD (צ"ג) עם שאחוני

באר ה יטיב

בראש ה главה ו באר ה главה ל רשותם של מושגים. וכך גם המקרה ש"ש והחן יאמר קרייה. ולא ראוי לומר בשם קוקו, וארכבה פהו יוסים המקרה ש"ש והחן יאמר קרייה. וארכבה פהו יוסים קילודתי קרייה איז פתקרא אצל ה"ש" שקהה כהן ושהצץ. אומר ש"ש, ובכח' קמי זיל' קהה באתו בכ"ג, וכן עקר, ט"ז: (מל' קהם). חננו מושם שליא יסיחו דעתם, אע"ג דארמן דהמיסתכל בכתנים עזינו בחותם דזאך בזון שבה"ם קים ומברכים בשם המפרש, אבל בהז' איז אלו משום הפה-הדרת, אמר כפניהם בזון שבב"ם צ"ש שליא יסכלו בזון אמר. ומלשון לתפקיד המשמע דזאך להסתכל קרביה אסל ראה בעכלמה לא מתקנא, אך

באר ה קלחה

בראש ה главה ו באר ה главה ל רשותם של מושגים. וכך גם המקרה יישראלי. ע"נ יאשיך דרינו דין אמתה: * משאללון דין אמתה. והוא מדבר פתקרא איז פתקרא. ומכל קוקם איזו נוקח כהן במשנה ברורה, ומכל קוקם איזו נוקח כהן בברבי הפטורה. דאספר דרבונו קע על פתקאנא. שמשאללון שיתונה ישואל, אקל לא גבורון אפללו לכתלה להשתכל שיתונה קשיין דוקא ישראלי. כדי אקסם שקהה הוא בעצמו פתקרא ונאר דמדור פקידיתוקם משמע הכל, וכלוא קדי דברי קהייתו לולשון הרמב"ם שחתניוקם הפתחר איז קברח כלל, וכלוא קדי דברי קהייתו (פ"ז) עדיף טפי. קאי (ס"ז) על מבטה הניפור מתחלה, יאנדר, דארך אין זומר שפתקרא לו תבת "פנקים" במתפללה, דקה כוין שאין קורא "פנקים": אלא הווא, גורי פסקין לעיל בסייע ר' לדאחד איז קברח כלל, וכלוא קדי דברי קהייתו. ולכך מגמיין, כהו שהקשה הטעז', וזה כבפת נרמזו: מלמד שפתקרא יאנדר או מלמד על כתנים על כל על-גב ובמצבה, חננו עצמו יונד אפריך מן הדיקון וקסים "שים שלום", כל הוה אם המקרה לא פון לא שמע על פטללה מפללה ה"ש" מתחלה ועד סוף, וכיל-שפן כSSH באמצעו, ולכך לא יכול לסייע ש"ים שלום", רק אקסר לו קברכות שלפנינו. אקל אם המקרה כהן יולג נגמץין, והוא שומע עוגה, ולכך עדיף טפי שהוא עצמוני יסם גם "שים שלום", כדי שלא תהיה הפטלה מפללה מפללה בהליך ה"ש" מחדוקן לאקומו לפני המבה: (ס"ט) והוא סדין דזריך שיכון ה"ש" לשמע מה שאומר המקרה "שים שלום",杲ם לא אין תהיה המבה: (ס"ט) יאנדר קברח ה"ש" מחדוקן כהן יולג נגמץין המקרה (פ"א) שיטים המקרה רשותם של מושגים. וידעת הגרא"א באורו, ר' טוב יותר שיטים ה"ש" בעצמו. וכן האנוי עזה זו המבואר בשלהן-עריך: CA (פ"ב) לטרוף הדעת. דעל-ידי טרדרם בהשנתה הנטיגים לא בסתמא שיטים החון עצמוני, ולא הנקירו עזה כל פתקרא לנטיגים כל מטה ותבה, מפל מקום עלייני טרוף דעתם ישבחו גמ'ין קריית המקרה: גינו איזה פסק או פקה יטחילו, ואף שפתקרא לנטיגים כל מטה ותבה, לא כוון שיתונו עזעןן אחד הרבה בגוונים (ט"ז): וען באלה ובה שהקליז בעזם: (פ"ג) אין לנו וגון וכיר. וכן הנקאים בכל מקום שפתקרא, לא כוון שיתונו עזעןן אחד הרבה בגוונים (ט"ז): וען באלה ובה שהקליז בעזם: (פ"ד) אלא גון אחד כייבר (ט"ז). ונראה דהוא סדין שלא יונדו הנקאים כל הנקאים לא קברח ה"ש" הוא המקרה יישראלי. כן כhab ה"ש" מחדוקן לא קברח המקרה מוקם (ס"ט) ואסמה אקניא שאנדר אמר "אמור לך", מפל שאין המקרה מוקם. ולפי זה, לא פיק מהגנו השה"ז הוא המקרה, כמו שכתוב בסייע יג, (ט) מפליא אדריך להשתכל לכתלה ששה"ז עזעןן כהן (פ"ז) ויברך אוטם. והוא פה כל ברפת-כהנים מלה במלחה: (פ"ו) ה"חנן שעופר ישותך. פרוש, עד גמר ברפת-כהנים, אקל מ"שים שלום" ואיזיך יאמיר חננו עזעןן. והפה כל דין זה של הקהבר, ע"ג הנטיגים האהווים שאיין זה ר' רק לכתלה, ה"ש" בזעמו (פ"ח): CG ימעוד בתפללה. שחררי מתקללי שיבrhoeshים ויברך בזעמו: (פ"ט) ולא יסכלו בזעמו. רוזחה לומר, לא בפניהם הכהנים ולא בידיהם, והטעם הוא גמ'ין קרי שליא יסיחו דעתם מהברכה (ט"ז), ואס'ין כל-שפן שליא יסיחו דעתם אחר. ומהניא איזו אסורה אלא בהסתכלות קרביה שיבול לבוא לידי הפה-הדרת. אבל ראייה קצת שרי, דזאך בזון המקדוש שהייו מבריכין בשם המפרש והשכינה: קיטה שורה על יודחים, קיה אסורה אל-ראייה קצת, מה שאין בזון הפה. ומכל קוקם נזקן גם עקש וזר למקשרות שליא להבטה בז' כלל (ט"ז) וגם הכתנים וכו'. גם זה משם הפה-הדרת וככ"ל: (צ"א) על-בן נהגו (ט"ז) ומנגז זה יותר כבזון (א"ר והגר"א ושב"א): (צ"ב) יזידם חוץ לטלית. ברכמי'משה מוסיף, שעם נזקן לפסות פניהם בטלית (ט"ז) קרי שליא יוללו להסתכל בז' הכהנים: CD (צ"ג) עם שאחורי הכהנים. קינו (ע"ג) אפלאו אין אחוריים מפש אלא משוכים לאנדים. פין שעל-כל-בניהם הוה מאחרוניים, איינו בכלל

שער האzion

(ס"ט) לרשות: (ס"ט) אקל באינו מבטח לא מפנוי עזה זו, פון שמ' ש"ז וטאורי אחים: (ס"ט) אין כתנה קארכנים דהוא אספה-הא בעטעה, ורק לא בט"ז: (ט) פאנ-אבקה במשם בנטסת קרביה, עזען באור הלה: (ע"ג) אקל לו, כל-לעלא עזען שטבון לסתפתם של מושגים. וטער-שלום וטער-דרדי וטער-משה, ואין יישראלי פקريا יברכו בל' קראיה, וגם חומר משה: (ע"ג) אלה ובה ופ' קרש ומאנדר-דרדי וטער-שלום וטער-משה, ואין יישראלי פקريا יברכו בל' קראיה, וגם פאנ-ז' שבב' שערך דלא בט"ז: (ע"ג) כל טפוקים:

הלו^בות נשיאות כפין סימן קכח

הכהנים (עד) אינם בכלל ברכה, (כח) *אבל מלפנייהם (מכ) ובצדיקם *אפללו מלחאה של ברזל אינה מפסקת. ואחריהם נמי (זט) *אם הם אנוסים, בגון עם شبשותיהם טורדים במלאתן ואים יכולם ללבוא, הם בכלל הברכה: כה ר' בית-הכנס שפה בכהנים. אם אין שם אלא עשרה (זט) בלא עולמים לדובן. למי מברכין, (צח) לאחיהם (מכ) شبשותיהם. וכי עונה אחריהם אמן, (צט) ה' ששים נחתף. ואם יש שם לדובן. קי' יותר מעשרה, הילתרים מעשרה יעלו ויברכו (קא) והעשוה עונסם אהדריהם (מכ) אמן: כו' בשעה

פאר היטב

הכוננים, או לעמלו אפקטן בעובג, מ"א. וט"ז שבך קבר ביה, דבין שארון
ההקש' חקוך לבלען קנייא לאלו קרי הנקודות מושך סמוך לבלען ביזן
שעשומדים סמוך לאיזו-תקשרות, וא"כ מוי הכל לזרקי הנקונות, ע"ש. העומדים
אצל הפלט רודמי או צפוני לא יתפסו פניות אלא לעד הנקונות, דביניהם
נקנים כנגד פנים, ט"ז: (מג) שבסדרות. והא קל אפרקון דמקרכיס לנוישים
טרטף קמ"ש אה"כ לענין אמן, דכתיב מה תברכו את בני ישעאל ולא בנו
שניאל, ב"ח, עמ"א: (מד) אמן. ביזן דהעוגנים כהנים לא חשייבי

משנה ברורה

ובפרקה, ואפלו אינו מפסיק מיידי בנים לבן הכהנים: (צד) איננו בכל ברכות. הבקיעין דזקא פג'ים בגיגר פג'ים (טז), כמו שמתבוננו לעיל בפרק עיר-חטון לו: (כח) אבל מלפניהם ובגדלים ו/or. פרוש, לא. מפניאו, אלו שהם כלבני הכהנים ממש לזרדים, שיטהו בכל ברכות הם, (עד) אלא אפל בוגדר אזרדי הכהנים ממש, אפלו קבי' חסובים אגנוסים, אפלו קב'ם מזוחה, והארון-הקדש בולט על פיו זה, אומן קעומדים (עס) בכתל מזוחה, והארון-הקדש בולט ברכות. קצת לבייה-הכnestת והכהנים עומדים לפניו, אין בכל ברכות. קוסם "ח' מלין בעדרם, דעכש'ו שאל אלך אחד קונה מקום בבייה-הכnestת, דאיינו בוכ' לילך ללחות את חברו ממוקמו": (צז) אם אכן זה מעצם הכהנים או באמצע בית-ההכnestת על הבימה, או ברוח מערבית של רוכבו. אבל בלא אגנוסים, אפלו עומדים בבייה-הכnestת אלא שהם אחורי הכהנים. אין בכל ברכות, ר'מראים בעצם שאין ברכות תחיבקה להם, מידלא הילכו לקבל הברכה פג'ים אל פג'ים (צז) ברכות. קינו לבר משליח-ציבור, (ש) שאף שהוא פהן, ואחרים, לא ישא את פניו אף שהוא בטוח לחזר לתפלתו, אלא כהני קומא לנו לעיל בפסע' כ דישליך-ציבור בלהן וועש שם פקניהם ברכות: (צט) קב'ר קומי לאלה אמר לנו שמי' צבור בלהן לחזור לתפלתו, ואלה אמרים, לא ישא את פניו אף שהוא בטוח לחזר לתפלתו, אלא אין יישנאל להקרות יכול בלהן להקרות: (צח) לאחיהם שפבדות. הענין נושאן בפרק עיר-חטון לו: (טט) דלא שישי' ברכות לחזרה, אבל גם הם בכל הרכות: (צט) קב'שיהם וחתף. רוזה לומר, אם עשנ'ם שם, הענין לאאת הרכות: (ק) יותר מעשרה וכור. הטעם, דכינן שיש ערשה גודלים שייקלו לענות אמן על הרכות, מוטב שייקימי שניניהם, ויהיו מקצתן עולין והעשרה יגענו אמן: (קא) והעשרה גונין

בבית-הקבלה וענוה אמן איינו בכלל הקבלה, ביןו שהואה אינו רוזה לבודא גדר לאנייטי, ופרש: הערמידים בבית-הקבלה וכו', וכן מושג עזת בטור בימה א' שבדשות דאגיטי, וירדץ דפסון זדרום הם בכלל צדיקם שהואה גם לו לבנייהם, קרבנה, עזון בפייש, ולונגען דצטאי בונגה קרב טדורן, אף שמשתחיתות מתקבנה, ובבריט הנטאג רסון וא-הש-טעה האל, ורש לישב אף דרבני הפקודים * יוזר מעשנה. מלשון זה משוגע אפלו יש רוק אטדרעשר נהנו עם הביעוניים אם כן ברוחו ישבור להלטונו לרשותם לעונם אמר רון גאנזבורג

שער האיזון

(עט) הסמכת הפקקים: (עט) בפרקשה רוצה להזכיר דבר, דואטן קעוקדים בפרקtem יוזמדים בראש כל דרום או צפון, שעלה עיריה זה מפלי' המשם עזירדים באגדון דמי, אפלו כי באגדון דמי, לודידה לא מקרי אגדון שלאלתני ורק אם עזירדים בכתול מורייה; אבל לא קשטע בקרבי בשאי פוקקים: (עט) קאנגן אקרים ודריך חיטים ושלומישלמה ומייאידם מאגאנז'בורה ומייאידם דלא טטיז: (עט) נור-שלום ופרימידרים ובן מוקב מהגרז':
 (עט) אהרנים: (עט) על-המיד ופרימידרים ודריך חיטים, ומישמע מברדי כלשן שאין דעתם בהגהה הגאון רבינו עקיבא אמר:

הַלְבָדִית נְשִׁיאָת בְּפִים סִימָן קְבָח

ביורום ומוספם

כיוון שאינו מראה בכך שכן הברכה חביבה עליו, מайдך, דעת הגראי"ח קניבסקי (دولלה ומשקה הלי' נשיאת כפים עמי' ס) שאם העמוד של הש"ץ עומד מאחריו הכהנים, לכתיליה לא יתפלל שם.

וכן העומד מאחוריו הכהנים והוא באמצע תפילה שמונה עשרה, דעת הגראי"ש אלישיב (הערות על מסכת סוטה לה, ב) שדרשו באנטס, וכן דעת הגראי"ז אויערבך (ואני אברכם פע"א הע' 48), והגרא"ב זילבר (בית ברוך על החחי אדם כלל לב ס"ק קמד), והוסיפה, שמי"מ יעדד ראשו כדי שייהיו פניו כנגד הכהנים. מайдך, בשורת אגרות משה (או"ח ח"ה סי' ב' אות בג) כתוב, שאף אם עומד באמצע שמונה עשרה מוחיב לו מוקומו אל מול הכהנים, לקיים דין 'פניהם כנגד פניהם', וכן יכול לענות אמן אם מובטח לו שחזור לתפילתו. אכן במקומות אחד כתוב (או"ח ח"ד סי' כא אות ב) שאסור להתחיל להתפלל שמונה שורה כשלא יוכל לגמור תפילתו קודם נשיאת כפים, ומושום שהעומד בתפילת שמונה עשרה אינו יכול לענות אמן אחר ברכת הכהנים, ואינו יכול לו מוקומו ולעומדו מול הכהנים.

ואם ציריך לעבור בשביל כך לפני המותפלל, דעת הגראי"ח קניבסקי (נשיאת כפים כהלהקה פ"ז הע' לט) שאסור, אלא יעמוד במקומו ויקבל כך את הברכה. אמנם, כאשר נצורך לעבור בצד הש"ץ המותפלל בכדי לעמוד בפני הכהנים, כתוב הגראי"ז אויערבך (שיח הלכה אותן עה) שהמנחה שעובר, והוסיפה, שאף לכתיליה יכול להתפלל במקום שייהי ציריך לעבור בצד הש"ץ המותפלל.

[משנ"ב ס"ק צד]

דֶּבֶעַן דָּרָקָ פָּנִים כְּנֶגֶר פָּנִים⁽⁹⁷⁾.

(97) ומטעם זה כתוב בספריו ליקוטי הלכות (סוטה לח, ב עין משפטאות ט) שבאותם מקומות שעמדו הש"ץ גבוה יותר מקומת איש, יתכן שלכתיליה יוזרו הכהנים שלא לעמוד מאחוריו אותו עמוד, כי הוא מפסיק בין לבין העם, וכן כאן פנים ונגד פנים. והוסיפה (שם לט, א, עין משפטאות ז), שמה שבתב השו"ע שאפיילו מוחיצה של ברול אינה מפסקת בין הכהנים לעם, היינו במחיצעה שאינה גבואה מאר, ומתקיים דין פנים כנגד פנים. אמן, מודבורי בביה"ל (ד"ה אם הם אנשיים) נראה שאף העומד מוחוץ לבית הכנסת, דין כעומד מאחוריו מוחיצה שאינה מפסקת.

[משנ"ב ס"ק צח]

אָכֵל מַלְפְּנִיכֶם וְקֹצְדִּיכֶם⁽⁹⁸⁾.

(98) ואף שגם העומד בעדי הכהנים בכלל הברכה, מ"מ היה החתום סופר נזהג לעמוד מכוון כנגד פני הכהנים (חו"ט המשולש), וכן היה נזהג הגראי"ז קניבסקי (ארחות רבני ח"א עמי' סו).

[משנ"ב ס"ק צו]

מְקֻלָּא קָלְבוּ לְקַבֵּל הַבְּרָכָה פָנִים אֶל פָנִים⁽⁹⁹⁾.

(99) ושליח ציבור אף שאינו עומד אל מול הכהנים 'פניהם כנגד פניהם', כתוב החסד לאלפיים (שאללה ו), שודאי בכלל הברכה הוא,

הלכות נשיאות כפיהם סימן קבה

ביאורים ותוספות

[משנ"ב ס' ק]

וככל' בטעיף ג'(107).

(107) שם כותב השרע' שאפילו אם אמרו לו לעלות, אינו עובר. וכותב ה彷מג' (אי"א ס' ג') ש"מ ייש עליו חיוב מדרבן לעלות, וכן נראת מלשון השעה"צ כאן (ס' ק פר').

[משנ"ב שם]

כל פעם שנושא פפיו הוא מברך'(108) וכו', ויגמר תפלה'(109) וכו', אנו פסק מתקפה'(110) וכו', אריך לערוך רגלו קצת בhortה'(111).

(108) מקור הדרין הוא בשווית מהר"ם מינץ' (ס"י יב). ולמוד כן מנסים במציאות עשה שהומן גורמא, שאף על פי שאין מחויבות בדבר, מ"מ בין שמכניסות את עצמן בחיבור, הרוי הן מברכות, כל וחומר הכהן. והמנחת חינוך (מצואה שעח) דימה דין זה לתפלילן, שהיבאה התורה להניחון רך פעם אחת ביום [וכמו שבtabbah היל לעיל (ס"י לו ס' ב' ד"ה מוצעתן)], ואך על פי כן בכל פעם שמונחן באותו יום מקיים מוצעת עשה ומברך לעליהם, כפי שנפסק בשוע' לעיל (ס"י כה סי' ב').

(109) ובטעם הדבר שלא יסיט הכהן את תפילתו על הדוכן, כתוב בשווית הרדבי'(ח' סי' רלו) שציריך שתהיה כל התפילה במקום אחד לא בשני מקומות.

ואם שהוא בברכת הנים בשיעור שיכול למגרור את כל התפילה, כתוב האיר שחוור לראש התפילה, אבל הרמ"ג (אי"א ס' ק מ) כתוב שאינו הפסיק, נשיאת כפיהם היא מעין התפילה.

(110) ואך שאמרו הש"ץ 'כהנים' איננו מחייב לעלות, ובטעם הדבר כתוב הרדבי'(ח' סי' אלף שד) שאין כוונת הקורא 'כהנים' על המהפלל שמונה עשרה.

(111) ואכן עקרית רגילים באמצעות התפילה, ראה מה שבtabbo לעיל (ס' ק עז). לענין האם מועילה עקירה קודם ברכת ירצה/, ראה מה שבtabbo לעיל (ס' ק כה).

[משנ"ב שם]

מל' מקום אפשר רהעמידו חכמים הבודקים אפל' במקום עשה'(112) וכו', ובלאו כי אסור בכל גוני להפסיק בתפלה'(113).

(112) וכן כתוב לעיל (ס' ק יב) שהഫולים לעלות לדוכן אפל' מדרבן, אינם צרכיים לעלות, ואני עוברים בעשה, שהרי אין נמנעים מעד עצם אלא חכמים מונעו אותן, ויש בח ביד חכמים לעkor דבר מן התורה בסבב ואל העשה. וכותב המאמור מרדכי (ס' לח) שכון שאסרו חכמים להלך בתוך תפילה שמונה עשרה, וכל שכן שאסור לומר ברכות ותפלות בתוך התפילה, נמעא שכון וזה פסול הוא מדרבן לעלות ולישה את כפי.

(113) אבל אם שמד באטען קרייאת שמע כתוב בשווית הלכות קטנות (ח' סי' ס"ו), שאם יש שם כהנים אחרים יצא לחוץ בשיגען הש"ץ לריצה, ואם אין שם אלא הוא, בבוד העיזור שלא יצא אלא נשוא את כפי, שהרי הוא כמושב מפני הכבוד, ולכתחילה יזהר על כל פנים לטיסים את הפרשה שבה הוא אוחז, וכן כתוב הק' הח'ים (ס' ס' ק כו). מאידך, בשווית רבי פעלים (ח' סי' ד') מובהר, שאך שיש כהנים אחרים יכול לישא כפי אפוקן הנזכר [וראה שוו' צין אליעזר ח"ו סי' ז], וכן דעת הגר"ח קיבסקי (ashi ישראלי פ"ט הע' ס"א).

ואם עומדים בפסוקי חזמלה, וכן כתוב בסייעו ישב' שאמ' קראו לו לעלות לדורין יעללה, וכן כתוב בקב' הח'ים (ס' נא ס' ק כה). ודעת הגר"ח קיבסקי (ashi ישראלי פ"ט הע' לא), שיכל לישא כפי אף אם לא קראו לו לעלות. אמנם, את היהוי רצון' שלפני ברכת כהנים ואחריה, דעת הגרש"ז אוירברך (הלכות שלמה תפלה פ"י ה"ה) שאין לומר, ואפלו אם הוא באמצעות פסוקי חזמלה.

[בב"ל ד"ה יותה]

מה שאין כן אם יעלה ורק אחר, לדעת איזה פוסקים הוא ורק מצות עשה מדרבנן'(100) וכו', והכהן הוא הפקרא'(101).

(100) היא שיטת רבינו פרץ (הובא בטור) שבכהן אחד אין מצוה מדראוריתא, וכורבר הפסוק "אמור להם", שימושו דוקא לרבים. וכותבו התוס' (מנהות מוד, א ד"ה כל) שאף לדעה זו יש על כל פנים מצוה מדררבנן.

(101) ובאופן זה דעת השוע' הרב (סל"ח), שלא יאמר הכהן המקרה תיבת 'כהנים', וכדי שלא יעבור העשרה שעילם בעשה' [אכן הבהיר'ל לא הזכיר זאת, ואולי משום שלדעתו ballo הכו' נשיאת כפיהם באופן זה אינה אלא מדררבנן].

[משנ"ב ס' ק קב]

ואינו מזמין'(102).

(102) ומטעם זה אם שמע במאן ברכת כהנים, דעת הגרש"ז אוירברך (הלכות שלמה תפלה פ"י ה"ד) שלא ענה אחוריים, שהרי המלך מברכו. ואין דומה לעמוד בקריאת שמע או תפילה שמונה עשרה, שמספריק לשימוש קדיש וקדושה, בין שקריאת שמע ותפילה עבותות המלך הן, ואך קדיש וקדושה עבותות המלך הם, אבל ברכת כהנים אינה רך עס' בעבודת המלך, אלא המלך בעצמו מברכו, ואיך לא יזון לברכה.

ואך אם התפלל במנין אחר וכבר שמע ברכת כהנים, ונכנס לבית הכנסת בשעה שנושאים הכהנים את כפיהם, כתוב הכהן איש חי (פרשת תעשה טיע' יט) שיעמוד וישמע ברכת כהנים ולא יזון לברכה. ואם הוא עוסק בתרורה, דעת הגרש"ז אוירברך (ברכות חרדי סי' א סי' ה ע' יב), הליקות שלמה חפה פ"ט ה"ז) שבל' זאת יפסיק מלימודו ועמדו בנגד הכהנים לקבל הברכה, אלא שלא יבטל משום בר תלמוד תורה דרבים. וכן אם לומד תורה בעין, וההפסקה תגרום להפרעה בהמשך לימודו, כתוב הבית ברוך (בספר חי אדם כל לב ס' ק קמו) שאינו צריך לחפשיק.

[משנ"ב ס' ק קג]

ואלה בקה מגמגס גם בז' עין שם'(103).

(103) ובטעם הדבר כתוב, שיש לחוש שהוא לא ישמעו הכהנים את המקרה, שיתריו קל' לא משתמעי, ועוד, מכיוון שאין זו שעת הברכה, אין תעלול באmittת הפסוקים.

[משנ"ב ס' ק קד]

דאפל' בבר ס' פ' ברכותיו גמ' בז' עז' בלאו'(104).

(104) וגם אין הברכה שמוסיף סמוכה לברכת כהנים, נראה מדברי הפרי מגדים (פתחה כולה חלק א' אוות לו) שאינו עbor ב'ב' תוס'יף. [וראה מה שבtabbo לעיל (ס' ק ס)].

[משנ"ב שם]

دل' ש' ב' ברכות' בעש'ת המזונה שמי פ' עמי'(105).

(105) כן כתבו התוס' בראש השנה (טו, ב' ד"ה ותוס'ים), וכן כתבו לעניין התקיעת שיטוטים בראש השנה על התקיעות המחויבות מעיקר הרין.

[משנ"ב ס' ק קה]

עbor מש'ום ב' ברכות'(106).

(106) וגם החסיר מיללה אחת, כתוב העורך השלחן (ס' ג') שלא יצא ידי חובתו, משום שיבח תברכו' הוא לעיבובא. וכן כתוב בכהן קודם הלילה ומסימנה לאחר צאת הכוכבים, כתוב בספר עמק ברכה (נשיאת כפים סי' ז) שעbor על 'בל תגער' שכון שאינו יוצא בברכה אחר צאת הכוכבים, הרי זה חמחר ברכה.

הלבות נשיאות בפיהם סימן קבץ

ת ר' אש-השנה כח
א שם ב הבהרות
פ' מזוני [ו'ך' א]
ג מגילה כד

שָׁמֶבְרִכֵּין (קמ') אַינְיָוּמֶר שָׁוֹם (מ"ס) פָּסּוֹק. אַלְאָ יְשַׁתְּקוּ וַיְכֻנוּ לְבָרְכָה: הַגָּה וּמַכְלֵפָה עֲכָשָׂו שָׁהָכְפָנִים מִאָרִיכִין קָרְבָּה בְּגָנְגִים נָגָרָו גַּמְּכָן לְוֹמֵר פְּסִוקִים, וְכָמוֹ שְׁנַחְטָבָר לְעַלְפִּין נָוְעַזְנָן בְּקָרְבוֹן, אֲךָ יוֹסֵר טֻוב (קג) שָׁלָא (מו') לְאַמְרָם (ד"ע): **כַּז** (קמ') **יְפָהָן אַינוּ בְּשָׁאִי לְחוֹסְפִּים** מִדְעָתוֹ יוֹתֵר עַל **הַשְּׁלָשָׁה פְּסִוקִים** שֶׁל בְּרָכַת כְּהַנִּים, (קמ' *וְאַתָּה חֹסְפִּיךְ עֹזֶב עַל **עַל תְּזִיסְךָ**: כְּחָ **אַפְּהָן שְׁפָשָׁא** כְּפִיו, **וְאַסְרִיךְ** הַלְּקָד **לְכִיתְהַקְּנִשָּׁת** אַחֲרָה וּמְצָא אַבְורָד שֶׁלָּא הָגִיעַו לְבָרְכַת כְּהַנִּים, (קמ') יְכֹל לְשָׁא אֶת כְּפִיו פְּעָם (מו') אַחֲרָה: **כְּט** בְּפָהָן שָׁלָא הַתְּפִלָּל עַדְין וּמְעָא אַבְורָד מִתְּפִלְלָן, (קמ') נֹשָׂא כְּפִיו וְאַיִן הַתְּפִלָּה (מו') מַעֲבָתָו: **ל** ***מַיִּשְׁיָשׁ** לו'

באר היטב

ולשען קול של כהנים בשכיל קולם. ולאו שפיר עברי וראוי לשלחה. נסאלתוי אם מתקיר לרשות הפרשה שניהם מקרא ואחד מרגום בשעה שהכהנים מקברים לעם, והשבתי קראיינו מתקיר לאמר לאם מתקיר לרשות הפרשה טריינית בשעה שהש"ץ קורא הפרשה בס"ת אפס"ה אסרו בברכת בלבנונים, שכנהו ז' ו/orיה: (מ) אהרת. ליליאן בל חוסר בעשות מקצתה ב' פעמים. אבל אין בו חוויב אפסלו אם הוא בהבচ্য ששלקוריון מהנים בין שכבך נשא פפיו פעם אהת, הווען בתשובה גנטז'ידים כל אל סי' יג' וותבושות רודע-אברהם הח"ח סי' יא: (מ) מעכבותו. ואם יראה שאם עלה

באוור הלכה

ובממשנה בזרה פער-קען עאן. ולכארהה הלא באפין זה מוטב קיה שיעילו כלם, נזירינו אמן קבישים והטף, דיקימו הפלגינים נצחות גשיה רואו רוחה של נושא-תפקידים, מה שאיין בן אם עיללה רך אחדר, לדעת אייה פוסקים הוא רך מצת עשה מדרבנן⁽¹⁰⁰⁾. אכל באפקת זה אנו, כבדון דידן, לפ' מה שפהב הפרקי-קדושים, כל עקרו של נושא-תפקידים הוא רך מדרבנן בעילא, ודררי אין כן שם ישנאלו האמור לו לברכו ומזה דכתיב "אמור לך", ומזה אומרים אקלולו: כד יזכירון להוזן, הוא רך כד קאנן שאלם-תנינס והיכן הניא פסקען⁽¹⁰¹⁾. ומכל מוקם אפתיה צורי עיון: * ואם קאנן שאלם-תנינס והיכן הניא פסקען⁽¹⁰²⁾. וכחה אגא אל פירישת פים, וכחה אגא אל קראני והושפה על המצח, וכמו שבחבנו לעיל במשנה ברורה בסעיף יד, זה, מה שאיין בן בשברך של לא נושא-תפקידים או של לא בהחרות מקרוי והושפה כי אם ברכיה בעילא, וכן בתבב בשולחן-ערוף פנים וכחה אגא, זה אין קראני והושפה כי אם ברכיה בעילא, וכן בתבב בשולחן-ערוף החרוץ⁽¹⁰³⁾, עין שם, וכן חוקת בחודשיין ורשא"ב א' קהה לה"א זורקן בפירישת פים, עין שם: וומשפטא הוא הרץין שארוי בקרים הטעבנן נושא-תפקידים, רקאי' שאנ. אקטום מדרבי לשלו: אין הנקנים רשאין בכל מקום להוטר ברכיה על של שלוש הפסוקים, כגון ר' לשונו: אין הנקנים רשאין בכל מקום להוטר ברכיה על של שלוש הפסוקים, כגון ר' אללי א' אבותכם יscr' עיליכם" גו' וכיוצא בה, לא בקהל גם ולא בקהל, שצמרא ברכיה על הקבר" גו', עד אין לשונו. הרי דלידיה עובייט על בל ווסוף קשபוךן בלחש, אף-על-גבך דיקול רם הוא לעכובא, כמו שבחבנו לעיל במשנה ברורה סעיף יד, ומסתמא לדידיה הוא הרין בלא פרישת פים ובכח אגא גאנ' ט"ז שפהב כל תבורה שאינן עובר, ורקר עיון: * מי שיש לו מומים ור' עזין ט"ז שפהב כל תבורה שאינן

בניהם בפה פגמים אינו מושם 'בל תוסר', רלא שך 'בל תוסיר' בעשית המזונה שפי פעםים⁽¹⁰⁵⁾ [אחרונים]: (כח) ואמ הושיך וכו'. והו
 חרין אם גרו מהברכה, עobar מושם 'בל אגרע'⁽¹⁰⁶⁾: כח (קו) יכול לשא את פפיו. נזכיר לעיל, דלייא ב' תוסיר' בעשית המזונה שפי פעםים, ומכל מקום (פל) חיזא ליבא עלייו, פין שכבר נשא פפיו ביום זה, וכבל' בקעיף גז⁽¹⁰⁷⁾. ענן לעיל במשנה ברורה סעיף גזטן יא, דארע-על-גב דאיינו מחייב אקה, מכל מקום כל פעם שנושא פפיו (פכ) הוא קברך⁽¹⁰⁸⁾ "אשר קרשנו בקשות"
 וכו'. פון המשפטל שמונגה עשרה, אם אין שם בהן אחר בביה-הפסת, ארך להפסיק (פכ) ולעלוות לדזון כדי שלא תחבטל הנטשת-
 כסים, ואחר שאגמר הטעיה-הפסיםnder מהדזון וצמර תפוחיה⁽¹⁰⁹⁾; ואם יש שם בהן אהה, אם לא שאמרו לו עללה לדזון
 או טל ניך, דאו אפלו שיש שם כתנים אחרים (פכ) ארך להפסיק ולבולות. וכל מקום דמספיק בתרוך התפלה כדי לעלוות לדזון, צוריך
 לעקר ובלוי קצת בתרוך הפקלה⁽¹¹⁰⁾ קשאומר השליח-ציבור "ר'zechah", אקל אם לא עקר ובליו בשאום הרשליח ציבור "ר'zechah" אינו רשי לעלוות
 במ"א בשם ר'רב"ז וש"א". אקנס קאליה ובנה מפקפק בעקר הטר וזה של הפסיק באקטע התפלה אפלו באמרו לו עללה, דארע-על-גב דתפללה
 דרבנן היא, מכל מקום אפשר דהעמידו חכמים דבריהם אפלו במקומות עשו⁽¹¹¹⁾, וכן דעת הגאון יעב"ץ בסדורו, שלא להפסיק באקטע התפלה
 לנישואית-כסים בטעומד בחרפלתו למקומות ברובת-הנים, שאו דעתו שתקף לו לעקר גזלי ולעלוות לדזון,
 שבקום זה לא מקרי הפסיק, שהוא קשمشער בתרוך התפלה שגען און לאווער מוקם קשעה עם ה"ש⁽¹¹²⁾. ארך לזרker
 לעקר ובלוי קצת לצד הדזון קעת שמחילת ה"ש"ר'zechah, וכמו שבכתבנו למלצתה: וגם זה דזון אם הוא מבשש של און פטור דעטו ונתור
 לחפלתו, ובלאו חבי אסור בבל גוני להפסיק בתפללה⁽¹¹³⁾, וזה תכון דבנוי שם, ענן שם: כת (קו) נושא בפיו. ואם רואה שפשעליה לדזון

שער הצעיר

(פ) אחוֹרִים: (פ') ואָפָלּוּ בָּאוּן גּוֹאַךְ שְׁנוֹשָׂאַנְיָם כְּבָסֶשׁ תְּחִזְקָה וּמוֹסֵף בְּשִׁיחָרִת וּמוֹסֵף, מַכְלֵל קְמֻטָּם לְתַחַת עַלְיוֹן חִיזְקָה מִן הַתוֹּרוֹה לְעַלְלוֹת בְּכָל פָּעָם, וְאַתְּ;